

ע"פ כל הנ"ל מובן גדול האחריות מוטלת עליו - דמיון שהענין ד"הוא בחיים" תלוי בכך ש"זרעו בחיים", מוטלת אחריות גדולה על "זרעו" - שיהי "זרעו", וש"זרעו" יהיו בחיים, שדוקא ע"ז - אף (ש"פ בשלח תש"ד)

החילוקים

אדר א' התשפ"ד | גליון ג'

הרה"ח ר' יוסף ש"י קליין

משפיע ישיבת תומכי תמימים נייאק, ניו יארק

א הסדר ישיעי פארברענגען

ונפשו קשורה בנפשו

כשחושבים בתוכן הסיפור, זה ממש מעורר חרדה. כמה פעמים הייתי אצל הרבי? אינני יודע. אבל הרבי יודע, וסופר, ומונה, כי לו זה נוגע.

אחרון של פסח תש"י (תורת מנחם חלק א' עמ' 24), שהרבי קשור לחסידים, גם לבני חי ומזוני, וגם אחרי חייהם, לתורה ותשובה על מה שפגמו וכו', וגם אחרי ההסתלקות.

ובאמת כשמתבוננים במהות הענין, הרי עבור הרבי, כיום זה לא פחות טירחה וצמצום; אכן אין את מימד הזמן המדוד שהוקדש לי, אבל יש את היחס וההתלבשות, שהרבי מתחבר עמי, שזהו עיקר הענין. ואדרבה, במדה מסויימת אחרי ג' תמוז, זה שהרבי יקבל אותי ליחידות, וירד להתעסק בענייני, ויתחבר לעסקי, למעמדי ומצבי, בהיותי מחובר לעניינים גשמיים, אולי זה אף פלא יותר גדול, וטירחה גדולה יותר.

יש סיפור מופלא (ספר השיחות תרפ"ז עמוד 130), עם הרבי מהוריי"צ נ"ע, כשנסע למאסקווא כשאמר המאמר לפורים קטן תרפ"ז, ונפגש עם ר' צמח דוד מלוצין. כי פעם שמע ממנו סיפור חייו, ורצה לשמוע אותו שוב.

תורף סיפורו של ר' צמח דוד הוא, שהוא היה אצל הצמח צדק, וביחידות הראשונה, בשנת תרי"ג, אמר לו הצמח צדק "חי חי יודוך, ב' פעמים ח"י עולה [בגימטריה] ל"ו". כל חייו עמל ר' צמח דוד לדעת מה הפירוש בזה, ולא הצליח, אבל היה בטוח שיום יבוא וידע. שבעים שנה עברו מאז, ובאופן קבוע היה ר' צמח דוד נוסע לליובאוויטש להיות אצל רבו.

קשר בין חכם מופלא ואיש פשוט. והדרך היחידה שאפשר שיוצר קשר כזה הוא על ידי שזה יבוא מלמעלה למטה, שהחכם יצור קשר עם האיש הפשוט, והיחס הזה גופא נותן מקום שיהיה קשר גם מהכיוון השני. ובלשון הרבי בשיחת י"ד כסלו תשי"ד, "זה היום שקישר אותי עמכם ואתכם איתי", ומקדים "אותי עמכם", כי כך הקשר הזה מתחיל.

והמחשבה בענין זה מעוררת בדרך ממילא את הקשר שלי עם הרבי. ובסגנון פרק מ"ו בתניא, ההתבוננות בזה ש"מלך גדול ורב מראה אהבתו הגדולה והעצומה לאיש הדיוט ונבזה ושפל אנשים ומנוול המוטל באשפה", ו"יורד אליו ממקום כבודו" וכו' - הרי היא "מעורר ממילא האהבה כפולה ומכופלת בלב ההדיוט אל נפש המלך", בהתקשרות הנפש ממש מלב ונפש. "ואף אם ליבו כלב האבן, המס ימס והיה למים, ותשתפך נפשו כמים בכלות הנפש ממש לאהבת המלך" וכו'.

כמה פעמים הייתי אצל הרבי?

לפני ג' תמוז, לא היה צורך להרחיב בזה, שהרי זה היה מוחשי ונראה לעין, כי הייתה הרגשה פשוטה שהרבי נותן מזמנו. שתי דקות מתוך עשרים וארבע שעות היממה - הוקדשו לי.

אך היום, כמובן, זה דורש מחשבה להמחיש את הענין. וצריכים גם לעסוק בשיחות הללו שהרבי דיבר על זה בארוכה, לדוגמא בשיחת

בשיחת ש"פ שלח תש"י אומר הרבי שהכניסה לאהל הק' צריכה להיות באופן שעומד לפני הרבי, ובאופן שברור לו "אז דא איז ער", שכאן הרבי נמצא. אבל, למרות שאנחנו יודעים שזו האמת, אנחנו לא תמיד מרגישים את זה, וזה יוצר תסכול; כי רוצים להיכנס ליחידות כראוי, אבל מרגישים שלא נבנה קשר. ובמילים פשוטות, שאין התקשרות.

אחת הסיבות לזה היא, כי ישנה אי-הבנה יסודית בענין ההתקשרות: התקשרות איננה רק היחס של החסיד לרבי, אלא היא קשר דו כיווני, "ונפשו קשורה בנפשו". ובפשטות, אין כזה מושג קשר בקצה חוט אחד. קשר פירושו, בהגדרה, שני קצוות-חוט קשורים בקשר אחד.

ובאמת, כל הקשר הזה מתחיל מזה שהרבי קשור להחסיד. ולכן עיקר ההתבוננות לפני הכניסה ליחידות צריכה להיות בקשר של הרבי אלי. כמה שאני חשוב להרבי, שהרבי יודע שאני פה וזה נוגע לו, וכמה התנהגותי בכלל פועלת על הרבי. וזהו מהות ענין היחידות, שהרבי מתקשר להחסיד, ובמדה מסויימת כביכול נתפס בהקשר הזה, וכפי שמספר הרבי במאמר ד"ה באתי לגני תשי"א על אדמו"ר האמצעי, "הלא תראה שצפד עורי על בשרי".

וכך הוא גם בהבנת הענין, כמבואר בחסידות (ד"ה רבי אומר תש"י), שזה פלא נפלא שיש

והנה זה עתה היה בליובאוויטש על הציון, והתגלה אליו הצמח צדק, ואמר לו "צמח דוד, זה לך הפעם הל"ו שאתה בליובאוויטש, חי חי יודוך, ב' פעמים חי עולה ל"ו".

מיד נפל ר' צמח דוד על אדמת הקדש ובכה בכי תמרורים בצעקה פנימית. ועתה, מסיים הרבי מהוריי"ץ נ"ע, הוא מתכונן ללכת כדרך כל הארץ.

זה הסיפור שהרבי מהוריי"ץ, בזמן טרוף שכזה - בחורף תרפ"ז, רצה לשמוע טוב. ונקודת הענין, שהיה מספר מסויים של יחידויות, חלקם בחיים חיותו של הרבי, וחלקם לאחר ההסתלקות, שניתנו לחסיד הזה. כלומר, מספר מסויים של פעמים שהרבי יורד ומתחבר עמו, נרנח"י שלו עם נרנח"י של החסיד.

כשחושבים בתוכן הסיפור, זה ממש מעורר

חרדה. כמה פעמים הייתי אצל הרבי? אינני יודע. אבל יש מי שידוע, וסופר ומונה. כי לו זה נוגע.

בשביל מה צריכים אותך

וכשנכנסים ליחידות כך - לא רק שזה מעורר אהבה וקשר בכלל, אלא כל הכניסה עצמה היא אחרת: פתאום מבינים שאולי באמת יש כאן שניים במערכת היחסים הזו, ומטרת הכניסה היא לא רק "הב הב הלעיטני", כ"הני כלבין דחציפין"; אלא השאלה מתחילה להיות אחרת - מה הרבי רוצה ממני? איך אני יכול להיות שימושי למילוי הכוונה? "אויף וואס דארף מען מיר האבן"! כהסיפור הידוע עם אדמו"ר הזקן, שכאשר חסיד אמר ביחידות שהוא צריך כך וכך - אמר לו אדה"ז "אתה אומר מה אתה צריך; אבל בשביל מה צריכים אותך?".

הרב עזרא שוחט מספר, שנכנס פעם ליחידות, ואחרי שהרבי ענה על השאלות

שכתב, הרבי שאל אותו אם יש לו עוד שאלה. כששתק, הרבי שאל שוב, ואח"כ שוב. עד שפרץ בבכי, ואמר "רבי, אני רוצה לעשות תשובה", ואז הרבי ענה לו והדריכו שצריך לעשות תשובה בשמחה. אבל אח"כ הרבי אמר לו, "עכשיו שסיימנו לדבר על הדברים שלך, אפשר לדבר על הדברים שלי", וביקש ממנו לכתוב חידושי תורה כדי להוסיף חיזוק בהפצת המעיינות.

כשנכנסים ליחידות, וחושבים על הרבי, ועל זה שהרבי מתקשר עמי כעת בכניסה זו, וכמה שהרבי יורד ומתעסק עמי, ממילא נעמדים כחייל, ומתמסרים. ואז אפשר, אחרי שמסיימים את הדברים שלנו, גם להתפנות להדברים שהרבי רוצה ממני.

ואז, כפי שמביא הרבי בלוח היום יום (כ"ב אייר), "דער רבי איז ניט עלענט און חסידים זיינען ניט עלענט" - הרבי אינו בודד, והחסידים אינם בודדים.

כ"ט אלול תשל"ו

נבהלתי שכותב לשון הרע על עצמו

ונבהלתי למה שכותב בו ע"ע, וכבר סיפרתי כמה פעמים מה ששמעתי מכ"ק מו"ח אדמו"ר זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע, שסיפר לי, אשר נכנס אליו אחד ליחידות ושאל תיקון על איזה ענינים, ובשעת מעשה תיאר מצבו הרוחני באותיות מבהילות, וענהו כ"ק מו"ח אדמו"ר אשר ידוע חומר הענין דלשון הרע שאסור לספר על חבירו וגם על עצמו וד"ל.

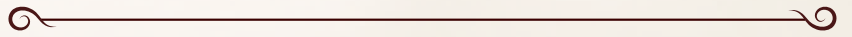
ממכתב כ"ד אדר, תשי"ג (אגרות קודש ח"ז, אגרת ב'נו)

לפלא שאין מזכיר המצב ביראת שמים

נתקבל הפ"נ שלו עבור מרת .. תל', ולפלא שאינו מזכיר ע"ד מצבה ביראת שמים וכו', אף שזה כמה פעמים בקשתי את אלו הכותבים בכגון דא לצרף גם ידיעות אלו.

ופשיטא שאין כוונתי בזה לחפש ולדקדק, אלא, למצוא את ההוראה והרמז במאורע פרטי הדורש ברכה, היינו שלע"ע יש חסרון, וחסרון באיזה ענין שהוא אצל בן ובת ישראל, בטח יש לזה שייכות לחסרון ברוחניות ופשוט.

ממכתב ב' טבת תשט"ו (אגרות קודש ח"י עמ' קפט)

לבאר לבני עירו ענין אהל צדיק הדור

איני יודע אופי אותם שהשפיע עליהם בעירו, אבל בכלל היה צריך לבאר להם הענין של אהל צדיק הדור, ומרומז גם כן בגמרא במאמר רז"ל דכלב נשתטח על קברי אבות, אשר משם מובן שע"ז ניצול מעצת כו' ואדרבה עוד ירש חלקם, אשר לכן גם עליהם ליפות את כחו ולתת לו פתקאות.

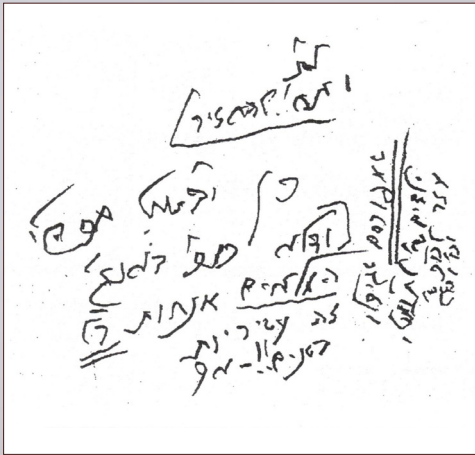
ממכתב ט' תמוז תשי"ג (אג"ק ח"ז ע' שיב).

"לא ימנע הטוב מלהודיעני"

ובוודאי כשיהיה לו בשורה טובה בזה לא ימנע הטוב מלהודיעני, והרי זהו אחד מפרטי המצווה היסודית "ואהבת לרעך כמוך", לגרום שמחה לאיש הישראלי, אשר אם בכל התקופות נשתוקקו לזה, על אחת כמה וכמה בתקופתנו זו רבת התלאות, ורבת היגון, שכל עניין של טוב ושמחה יקר ביותר.

ממכתב י"ב אדר"ר ה'תשי"ז (אגרות קודש ח"ד עמ' תכב)

יבשר טוב

כידוע, פעמים רבות דיבר וכתב הרבי בצער על כך שמרבים לכתוב לו על דברים לא רצויים, אך ממעטים לכתוב בשורות טובות. לפנינו מענה מיוחד בענין זה:

נת' ות"ח. להחזיר.

כן יבשר"ט תכה"י [יבשר טוב תמיד כל הימים] ודלא כמכ' באנג' [באנגלית] המלאים אנחות ר"ל [רחמנא ליצלן] זה עשיריות בשנים!!

אף שמפורסם שגידלו ילדים לתומ"ט [לתורה ומעשים טובים] עזר לכו"כ [= לכמה וכמה] וכו' וכו'

שאברך את הרבי?

אבל מרוב שמחתי החלטתי שלא אתחשב

לנצל את שני חודשי אדר להכנה כפולה ל"א ניסן

מ"א שבת עד י"א ניסן יש בכל שנה שני חדשים; וכיון שהקב"ה הוא רחמן, הוסיף עוד חודש (שהרי בשנה זו יש אדר ראשון ואדר שני), כך שישנם שלשה חדשים - שזהו ענין של "חזקה" וכו' וכו', ככל הפרטים שישנם בשלשה חדשים, כולל ובמיוחד - תקופה שלימה, דכיון שיש ד' תקופות בשנה, הרי כל ג' חדשים הוא ענין של "תקופה".

ויהי רצון שינצלו את הזמן של שלושת החדשים שנשארו עד י"א ניסן, למלא את כל ההחלטות טובות שכבר קיבלו, ולהוסיף החלטות טובות כהנה וכהנה. וכל המחמיר בזה הרי זה משובח.

(משיחת י' שבת תשל"ג)

הגיע י"א ניסן, אמרתי לעצמי "זהו, הלילה לא אלך לישון עד שאסיים את כתיבת הדו"ח". התיישבתי ליד מכונת הכתיבה, וכתבתי עד השעה שלוש לפנות בוקר. הייתי מרוצה ושמח מאד - ב"ה, שמונה עמודים מלאים בבשורות טובות ובפעולות בהפצת היהדות והמעיינות לנחת רוח הרבי, לכבוד י"א ניסן.

כל כך שמחתי מסיום כתיבת הדו"ח, מריבוי הנחת רוח שוודאי יגרום, ומהיום הבהיר י"א ניסן - שרצייתי לסיים את הדו"ח בברכה לבבית מכולנו לרגל היום הבהיר. אבל הייתה לי בעיה; מעולם לא בירכתי את הרבי... זה לא היה רגיל כלל שבחור בתומכי תמימים, או בכלל חסיד חב"ד - יעניק לרבי ברכה. אנחנו ביקשנו ברכות מהרבי, לא איחלנו ברכות לרבי.

700 ניגש לרבי אחד מזקני החסידים ומברך את הרבי בשם כלל החסידים; אבל מי אני

בין השורות

"אני רואה, ולא מאמין: תמיד שומעים מופתים, אבל לראות את זה בעיניים זה דבר אחר!"

מספר הרה"ר ר' אהרן אליעזר צייטלין ע"ה, משלוחי כ"ק אדמו"ר לאה"ק וחבר הנהלת מוסדות חב"ד בצפת עיה"ק

כשנשלחנו לארה"ק, קיבלנו הוראה ברורה מהמזכירות של הרבי לכתוב פעם בחודש דו"ח מפעולותינו. רוב הזמן הזכות הזו נפלה בחלקי. הגיע חודש אדר תש"מ, וב"ה הייתה פעילות רבה ומבורכת - פורים, י"א ניסן, ההכנות לפסח, פסח וכו'. הגיע חודש ניסן, והיה הרבה מה לכתוב. אבל יחד עם זאת, הייתי עסוק מאד, ולא הצלחתי למצוא פנאי לכך.

בזה. כעת הייתה בעיה נוספת. הרי אני חותם על הדו"ח בשם כל הנהלה, ואם כן כדי

לעשות מעשה שמעולם לא נעשה קודם - עלי לקבל את אישורם. על כללות הדו"ח הייתה לי הסמכות והרשות לכתוב אותו ולשלוח אותו לרבי, אבל לכתוב בשם דבר שלא היה כדוגמתו - עלי לקבל רשות.

אבל ביודעי איך הדברים עובדים - ידעתי מה יהיו התגובות: זה יאמר "חס ושלום!", זה יאמר "אם כן זה צריך להיות כתוב דווקא כך", והדו"ח כבר לא ישלח לפני פסח... ומה אם הם אכן יחליטו לא לכתוב ברכה כלל? לא ידעתי מה לעשות. ישבתי וחשבתי חצי שעה. אם אחתום בשם ההנהלה, ואוסיף ברכה רק בשמי - משמע שההנהלה כביכול לא מברכת, והברכה היא רק ממני... פשוט לא ידעתי מה לעשות.

אני לא יודע אם החלטתי נכונה, אבל החלטתי כך: סוף סוף, הרי לרבי יש רוח

הקודש. הוא יודע היטב מה עבר בראשי עכשיו. אני אכתוב ברכות ואיחולים לכבוד י"א ניסן, ואחתום בשם הצוות וההנהלה, וזה לא יהיה לא אמת - כיון שהרבי יודע את האמת. וכך עשיתי.

שלחתי את המכתב מיד למחרת בבוקר. עוברים שבועיים או שלושה, והנה בתיבת הדואר מעטפה של דואר אויר - מכתב מהרבי. השמחה וההתרגשות עצומה, מעטפה דקה, עם שמו של הרבי עליה. אני פותח את המעטפה, ורואה שני מכתבים; גם אם המכתב משתרע על פני שני עמודים, הם בדרך כלל מקופלים יחד, אך כאן ראיתי שני דפים מקופלים כל אחד בפני עצמו, דבר לא רגיל כלל.

שניהם היו מכתב כללי-פרטי. מכתב אחד היה ממוען

להנהלת הישיבה, וכלל אישור שהדו"ח נתקבל, ותשואות חן, וברכות לחירות אמיתית, לרגל חג הפסח. המכתב השני, היה ממוען אלי. תוכן המכתב היה זהה, אבל בסופו היו שני שורות: ת"ח על הברכות, וכבר מלתיה אמורה בתורתנו הקדושה: ואברכה (ה' מקור הברכות) מברכך, בברכות של הקב"ה שתוספתו מרובה על העיקר.

אני רואה את זה, ולא מאמין: תמיד שומעים סיפורים מופלאים, מופתים, ניסים ונפלאות - אבל לראות את זה בעיניים זה דבר אחר. אין לזה שום הסבר אחר; אני לא סיפרתי לאף אחד מה אני מתכנן לעשות!

זה ברור, כשכותבים לרבי - הוא מרגיש גם את מה שנכתב "בין השורות".

ת"ח על הברכות. וכבר מלתיה אמורה בתורה"ק: ואברכה (ה' מקור הברכות) מברכך, בברכות של הקב"ה שתוספתו מרובה על העיקר.

ואשיחה בנפלאותיה

וויט פער רזי געפ'ן אן ייעץ

זה המקום שלי!

באותו רגע הייתה לי ההרגשה הברורה: הרבי שלח לי ש"ס, הרבי שלח לי חברותא - בתוך יום וחצי מאז שביקשתי ממנו את זה!

מספר מר אברומי (איבי) גרינברג מניו יורק:

האמת היא שלא ממש הכרתי את חב"ד עד לפני כשנה...

הגעתי לרגע מכריע מאד בעסקיי, והייתי חייב להחליט החלטה גורלית. הייתי טרוד מכך מאד, ולא מצאתי מנוח.

ביקשתי את עצת ידידי, ר' דודי שי' פרקש. הוא אמר לי "רק הרבי יכול לעזור לך; סע לאוהל, והתפלל לטוב".

נסעתי לאוהל, כתבתי מכתב, וברגע שקראתי פרק תהלים, קרעתי את המכתב והנחתי אותו בציון הקדוש - הוקל לי. הרגשתי שכעת החלטה תהי' הרבה יותר פשוטה. הרגשתי, סוף סוף, מאד בנח.

כבר באותו רגע הרגשתי שנשמתי קשורה למקום הזה, לחב"ד, אבל לא חשבתי על זה יותר מדי... בכל פעם שמישהו היה זקוק לישועה, או כשהיה לי מצב-רוח מרומם - נסעתי להשתטח באוהל הק', מדי חודש בערך.

בפסח האחרון, תשפ"ג, היו לנו כמה אורחים. השיחה התגלגלה, והגענו לדבר על הרבי. אמרתי "אני הולך לאוהל הרבה, כי אני מרגיש שם קשר עמוק, אני מרגיש שיש שם קשר עמוק להיותי יהודי".

אחד האורחים, היה זקוק לישועה, וביקש שאסע איתו אל האוהל. בעקבות הביקור הזה הוא הגיע לאחר מכן גם יחד עם אשתו. ב"ה - הם אכן נושעו!

אחרי זה לא יכולתי להישאר אדיש... באותו יום נסעתי לאוהל, וביקשתי מהרבי דבר אחד - שיעזור לי לזכות ללמוד באופן יום יומי. זה היה ביום שני. ביום רביעי באותו שבוע, ניגש אלי אחרי תפילת שחרית אחד המתפללים בבית הכנסת הקבוע שלי, ושאל אותי "תרצה אולי להצטרף לשיעור חדש שמתחיל?". מיד הבנתי - הרבי פועל כאן. לרבי יש חלק גדול מאד בשיחה הזאת...

באותו יום, קיבלתי הודעה מארגון-חסד המסייע לרפואה שאני נוטל חלק בפעילותו, שהם עורכים מגבית, ובין התורמים יוגרלו מתנות יקרות ערך. למחרת מישהו שולח לי סמס - "תפתח את הטלפון". אני רואה שהם ערכו את ההגרלה, ואני זכיתי בש"ס "אקרסטקורל" - ש"ס מבואר ומתורגם לאנגלית...

באותו רגע הייתה לי ההרגשה הברורה: הרבי שלח לי ש"ס, הרבי שלח לי חברותא - בתוך יום וחצי מאז שביקשתי את זה!

למחרת הלכתי לאותו כולל-ערב, והשאר היסטוריה... עבר מאז חודש, ולא פספסתי מאז יום אחד של לימוד תורה. אני לומד לפחות שעה עם הגמרא הזו, וההרגשה היא נפלאה - חיי עברו שינוי עצום. התחלתי באמת להנות משבת, באמת להנות מחגים, באמת להנות מכך שזכיתי להיות יהודי; ואני מוכרח לומר - ברור לי שהכל בזכות הרבי.

(תודתינו לפוריקט רבי סטורי')

לזכות

הרה"ח ר' ישראל צבי של גליצנשטיין לרגל יום הולדתו השבעים לאריכות ימים ושנים ונחת חסידותי מכל יוצאי הצליחה

נדפס לחיזוק ההתקשרות

לכ"ק אדמו"ר

זצוקלה"ה נב"מ ז"ע

יו"ל ע"י ועד תלמידי התמימים העולמי לחיזוק אנ"ש והתמימים בכתיבה לכ"ק אדמו"ר להקדשות ולתרומות 050.4730.500